

Наставни лист 6.1

Милан доноси одлуку

Милан је био скоро спреман да крене у школу, кад је у кухињу ушао његов отац.

„Милане, данас ми је потребна твоја помоћ у пољу. Можеш да останеш код куће и да не идеш у школу? Усеви ће пропасти ако их не пожањемо.“

Милан се није обрадовао.

„Тата, данас морам да идем у школу“, рекао је. „Данас је први састанак Ђачког парламента, а ја сам тек изабран за представника осмих разреда.“

„Али нећеш бити једини, зар не?“, рекао је отац. „Није важно ако не одеш. Тамо ће бити и други представници осмака.“

„Да, али ако не одем, изневерићу људе који су ме изабрали. Осим тога, данас имамо час природних наука. Не желим да га пропустим. Морам положити испите ако желим да упишем факултет.“

Миланов отац незадовољно прогунђа:

„Говориш о одласку на факултет као да те баш брига за твоју породицу. Зар не видиш да си нам потребан код куће! Од какве ћеш нам бити помоћи ако одеш на факултет? И куда ћеш отићи кад дипломираш? Мало је вероватно да ћеш се вратити овамо, то је сигурно.“

„Требало би да ти је драго што желим нешто да постигнем у животу, за разлику од већине момака одавде!“, љутито повиче Милан. „Немају никакве амбиције. Завршиће радећи исто што су и њихови очеви радили.“

„Нема ништа лоше у томе да се покаже мало поштовања према старијим генерацијама.“ одговори, све љући, Миланов отац. „Сва та прича о образовању данас, мука ми је од ње. Чини ми се да си заборавио неке старе вредности када смо сви сложено, заједно радили. Сада мислиш само на себе.“

Милан уздахне. Све је ово већ чуо.

„Тата, и ако добијем добар посао, нећу заборавити тебе и породицу. Како можеш и помислити да бих то урадио? Зар заиста желиш да напустим школу и не постигнем оно за шта сам способан? Сви моји наставници кажу да бих могао бити добар научник. Можда ћу једнога дана доћи до неког открића које ће помоћи свима у свету.“

Миланов отац удари шаком о сто.

„Твоја прва обавеза је обавеза према породици и овој заједници, поготово сада кад су времена тешка. Пуниш своју главу сновима. Шта те брига за стваран свет?“

Милана ово повреди, али није хтео да покаже. На тренутак је зурио у свог оца, тихо пркосећи. Старац се окрену и изађе из куће, залупивши вратима.

Милан седе и уздахну. Поразмисли за тренутак, а онда одлучи. Узе своју школску торбу и крену ка вратима. Онда застаде, извади лист папира и седе да напише оцу поруку. Беше то најтежа ствар коју је урадио у свом животу.